

ΑΠ' ΤΙΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ ΜΟΥ :

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΣΟΛΩΜΟΥ :

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΑΡΑΒΑΚΙ.

'Απ' τὰ μικρὰ καράβια ποῦ καθίζει
'Ἡ Νίκη, ἐβγαίνουν ἔξω οἱ διαλεχτοὶ μας
'Απ' τ' ἄρματα βροντώντας πὰ στὴ στέρεη
Τὴ γῆ, ποῦ λίγο πρὶν σκυρτοῦσε τόσο.
Στὸ χαιρέτι οἱ φωνές π' ἀκούαν, ἐμοιάζαν
Μὲ πέλαο τρικυμόδαρο καὶ ξάφνου
Γῆ καὶ μποχός τῆς Ὀλυμπος γενόταν
'Απὸ χαρὰ, καὶ μὲ φωνές καὶ κλάμα
Πρὸς τὸ θεϊκὸ κεφάλι τῶν ἡρώων,
Τὰ χέρια ἀπλώναν λόγια ν' ἀρμονίσουν
Πρεπούμενα ποιητῶν, γιατί καθένας
Γροικοῦσε τὴν ψυχὴ ψυχῆς γιομάτη,
Καὶ τὰ παιδιὰ κ' οἱ ντροπαλές, ποῦ ἐφέβγαν
Μάτια κ' ἥλιο μητέρες τῶν Ἑλλήνων,
'Απὸ τὰ παραθύρια ἐσκόρπαιαν ἄνθια
Μὲ χέρια ὡσάν κ' ἐκεῖνα τῆς Ἀβγούλας.
Ἔτσι ποιητὴ, τὴ νίκη ἐστεφανώναν
Κάποτε, μὰ ἐσὺ τώρα μὲ τὸν ὕμνο
Πρόσφερε σ' ἄλλη νίκη ἄλλο στεφάνι.

Τρανὴ κι' ὠραία εἶναι ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου.

Σ' οὐρανοῦ γέλιοι ποῦ δὲν ἔχει γνέφι,
Σταματοῦν νὰ συντήχουν ἓνα ἐδῶθε
Καράβι ἑλληνικὸ, ἀγγλικὸ ἀπὸ κεῖθε.
Τοῦ πέλαγου ἡ Κυρὰ ρωτᾷει : « ποῦ τρέχεις » ;
Καὶ σ' ἀφτὴ τὸ ξαρμάτοτο καράβι :
« Ἄπ' ἓνα σ' ἄλλο πέλαο τρογυρνᾷ » .
— « Πάψε ἐφτὺς κ' εἶλα ἀκλούθου ὅπου σὲ σείρω
Σὺ ποῦ ἀπὸ τῶνα στ' ἄλλο πέλαο τρέχεις » .
Μιά στιγμὴ ἦταν ἐκεῖνη, μιά μονάχα,
Μὰ οὔτε γῆ, οὔτε θάλασσα, οὔτε οὐράνια,
Οὔτε θεὸς κανεῖς, μὰ ἡ Λεφτερία
Στὰ στήθια ἐκεῖνα δλόσωμη μπασμένη,
Μὲ σκέψες παντοδύναμες καὶ πλήθιες
'Εκεῖ μέσα ἐμιλοῦσε καὶ ὑψωνόταν,
Καθὼς στοῦ Ὀκεανοῦ τὴ μέση ὁ ἥλιος.
Κι' οὔτε ἄλλη ἀπὸ μιά κίνηση ἦταν σ' ὅλους.
Σὲ λιγάκι ὁμογνώμονες σφυχήσαν

“Όλοι μ’ ἄκρα σιωπή, πρόσηλωμένοι
Μὲ λαμπερὴ ματιὰ, στὴν ὄρθια δάδα,
Στὸ πέλαο τὸ πλατὺ ποῦ θὰ συνάξει
Νά, τ’ ἅγια τῆς τιμῆς κορμιὰ σπαρμένα.
Εἶναι σιμὰ πιά ἢ σπύθα στὴ μπαρούτη,
Μὰ γοργὴ μὲ φωνὴ τὴ μπόδις’ ὁ Ἄγγλος.

Τόρ’ ἂν σὺ τὴν ἐβγένεια ἐκείνου ψάλλεις
Ποῦχε καρδιά γερὴ καὶ τὴν ἐβγένεια
Τ’ Ἄγγλου ποῦ ἐπῆρε τὴν καρδιά ὅπου πρέπει,
Σὰ δική του τιμώντας τὴ θεία πράξη,
Μιά φωνὴ θὰ ὑψωθεῖ κ’ ἔτσι θὰ λέει:
«Χαῖρε γῆς ἀναιώνιας κλεινὸ τέκνο,
Ποῦ πράξη κι’ ἄσμα πάντα ἐκ’ εἶναι μέγα
Σὲ δέξιες τύχες πάντα καὶ σ’ ἐνάντιες,
Ποῦναι οἱ βράχοι καλοὶ τὰ ξερὰ χόρτα,
Ποῦρθα βάρβαρος κι’ ὅμως πλέον δὲν εἶμαι.

NDANTE ALIGKIERH :

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΚΑΙ Η ΜΙΛΙΑ ΤΗΣ ΒΕΑΤΡΙΚΗΣ.

Στὰ μάτια ἢ Δέσποινά μου Ἀγάπη τρέφει,
Ποῦ ἐξεβγενίζεται ὅ,τι ἀφτὴ κυτταί’
Ὅπου περνάει γι’ ἀφτὴ καθένas στρέφει’
Χτυπᾷ ἢ καρδιά του ἂν κάποιον χαιρετάει.

Ταράζεται ὄθες, σκύβει, καὶ γιὰ κάθε
Ἀτέλεια του στεγνάζει, καὶ ξοπίσω
Ἐκείνης πάει Περφάνια, Ὅργη μακριάθε’
Βοηθάτε με, κυρίες, νὰ τὴν τιμήσω.

Κάθε γλύκα καὶ μετριοφροσύνη,
Νὰ ὁμιλεῖ σ’ ὅποιο ἀκούσει τη, γεννιέται’
Μακάριος ὄθες ποῦ πρωτόειδε ἐκείνη.

Πῶς μοιάζει σὰν χαμογελᾷ, εἶναι πράμα
Ποῦ δὲ λέγεται, οὐδὲ στὸ νοῦ κρατιέται’
Τόσο εἶναι νέο κ’ ἐβγενικὸ ἀφτὴ θάμα.